

บันทึกการประชุมคณะอนุกรรมการเทคโนโลยีสารสนเทศ
ในคณะกรรมการการวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี การสื่อสารและโทรคมนาคม วุฒิสภา
ครั้งที่ 67

วันอังคารที่ 22 มิถุนายน 2553

ณ ห้องประชุมคณะกรรมการ หมายเลข 303 ชั้น 3 อาคารรัฐสภา 2

อนุกรรมการ ผู้มาประชุม คือ

1. นายอนันต์ วรดิพิงศ์	ประธานคณะอนุกรรมการ
2. นายต่วนอัปดุลเลาะ ดาโอะมารีเยอ	รองประธานคณะอนุกรรมการ
3. นายปานใจ ธารทัศน์วงศ์	อนุกรรมการ
4. นายวิบูลย์ วงศ์วีรัชย์เดชา	อนุกรรมการ
5. นายเดชาธร เกิดภาพิพัฒน์	อนุกรรมการ
6. นายปรีชา ไพโรภัทกุล	อนุกรรมการ
7. นางสาวเปรมจิตต์ ตันพิชัย	อนุกรรมการ
8. นายฉกาจ วิสัย	เลขานุการคณะอนุกรรมการ

อนุกรรมการ ผู้ไม่มาประชุม คือ

1. นายสมเกียรติ อึ้งอารี	(ลาการประชุม)
2. นายวสันต์ ฝีมือช่าง	(ลาการประชุม)

ที่ปรึกษาคณะอนุกรรมการ ผู้มาประชุม คือ

1. นายธวัช สถิตวิทยา
2. นายฐาปนา บุญหล้า
3. นายจินดากร ตูจินดา
4. นายจิระ อรุโณทัยจิตร

ผู้เข้าร่วมประชุม คือ

1. นายอาภรณ์ ศรีพิพัฒน์	กรรมการผู้จัดการ บริษัท FXA จำกัด
2. นายวิวัฒน์ วงศ์วราวิทย์	กรรมการผู้จัดการ บริษัท ดิจิคราฟท์ จำกัด

ผู้ชี้แจง คือ

กองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

พันตำรวจเอก ศิริพงษ์ ติมุลา

รองผู้บังคับการกองปราบปรามการกระทำ

ความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเทคโนโลยี

เริ่มประชุมเวลา 13.30 นาฬิกา

เมื่อครบองค์ประชุมแล้ว นายอนันต์ วรดิพงษ์ ประธานคณะกรรมการได้กล่าวเปิดประชุมและดำเนินการประชุมตามระเบียบวาระ สรุปได้ดังนี้

ระเบียบวาระที่ 1 เรื่องที่ประธานจะแจ้งต่อที่ประชุม

1.1 ประธานคณะกรรมการได้แจ้งให้ที่ประชุมทราบว่าในการประชุมวันนี้ ได้เชิญ นายอาภรณ์ ศรีพิพัฒน์ กรรมการผู้จัดการ บริษัท FXA จำกัด และนายวิวัฒน์ วงศ์วรวิทย์ กรรมการผู้จัดการ บริษัท ดิจิคราฟท์ จำกัด เข้าร่วมประชุมเพื่อให้ข้อมูลความคืบหน้าเกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือจากการดำเนินโครงการของรัฐบาลที่ให้ภาคเอกชนร่วมลงทุนในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม กรณีปัญหาที่ภาครัฐไม่รับผิดชอบการลงทุน โดยการฟ้องบังคับชำระจากภาคเอกชน

1.2 เมื่อวันที่ 21 มิถุนายน 2553 คณะกรรมการการศึกษาศาสตร์ฯ วุฒิสภา ได้เดินทางไปมอบเครื่องคอมพิวเตอร์ให้โรงเรียนวังโพธิ์วิทยาคม จังหวัดสระแก้ว ตามโครงการเครื่องคอมพิวเตอร์เพื่อโรงเรียนที่ขาดแคลน

ที่ประชุมรับทราบ

ระเบียบวาระที่ 2 รับรองบันทึกการประชุม

ที่ประชุมมีมติรับรองบันทึกการประชุมคณะกรรมการ ครั้งที่ 66 วันอังคารที่ 15 มิถุนายน 2553 โดยมีการแก้ไข (ซึ่งเป็นรายละเอียดเพิ่มเติมจากคณะทำงานตามที่ประธานคณะกรรมการมอบหมายให้ศึกษาเพิ่มเติม) ดังนี้

หน้า 3 ย่อหน้าที่ 3 แก้ไขดังนี้

“โดยนอกจากระเบียบแล้ว คณะกรรมการฯ ยังได้มีการกำหนดหลักเกณฑ์การพิจารณาเฉพาะด้าน เช่น การมีคุณค่าทางศิลปะ เรื่องที่สามารถบริหารจัดการได้ หรือเรื่องที่สามารถสร้างสรรค์ใหม่ ซึ่งกรรมการทุกคนจะพิจารณาให้คะแนนจากโครงการฯ ที่ได้เสนอเข้ามา ซึ่งบริษัทฯ ผู้ร้องได้รับคะแนนเป็นลำดับที่ 13 จากผู้เข้าแข่งขันทั้งสิ้น 14 ราย โดยบริษัท กาญจนเกตุรา จำกัด ได้ลำดับที่ 8 ทั้งนี้ คณะกรรมการฯ ได้กำหนดว่า ภาพยนตร์ต้องมีงบประมาณให้ทั้งสิ้น 10 ล้านบาท ภาพยนตร์ต่อเนื่องชั้น 10 ล้านบาท ภาพยนตร์ต่างประเทศ 10 ล้านบาท ภาพยนตร์ชุด 10 ล้านบาท และภาพยนตร์เรื่องยาว 10 ล้านบาท งบประมาณที่สำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัยได้รับทั้งสิ้น คือ 200 ล้านบาท โดยเกมจะได้รับงบประมาณ 10 ล้านบาท แอนิเมชันได้รับงบประมาณ 10 ล้านบาท ส่วนงบประมาณที่เหลือเป็นของภาพยนตร์ ซึ่งทั้งสองบริษัทฯ ใช้ชื่อเกมชื่อเดียวกัน คือ “มวยไทย” และมีลักษณะของเกมคล้ายคลึงกัน ซึ่งเมื่อพิจารณาจากงบประมาณที่ได้รับจัดสรรแล้วสามารถจัดสรรให้ได้ถึงเพียงลำดับที่ 8 เท่านั้น”

ระเบียบวาระที่ 3 เรื่องที่เสนอเพื่อพิจารณา

พิจารณาผลการดำเนินงานของคณะอนุกรรมการ สรุปได้ดังนี้

3.1 พิจารณาข้อมูลข้อเท็จจริงเกี่ยวกับขั้นตอนการดำเนินงาน และการจัดทำรายงาน สถิติต่าง ๆ ของการดำเนินงานตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ตลอดจนสภาพปัญหาอุปสรรคและแนวทางแก้ไข โดยเชิญผู้บังคับการ กองบังคับการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเทคโนโลยี และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง เข้าร่วมประชุมปรึกษาหารือและให้ข้อมูลข้อเท็จจริงเกี่ยวกับกรณีดังกล่าว สรุปได้ดังนี้

นายอนันต์ วรดิพิงศ์ ประธานคณะอนุกรรมการได้แจ้งให้ผู้เข้าร่วมประชุมทราบว่า สืบเนื่องจากการมีผลบังคับใช้ของพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 คณะอนุกรรมการจึงเห็นควรพิจารณาศึกษาข้อมูลเพิ่มเติมในส่วนของผลการบังคับใช้ และสถิติต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อประกอบการพิจารณาศึกษาของคณะอนุกรรมการในเชิงลึกต่อไป

พันตำรวจเอก ศิริพงษ์ ติมุลา รองผู้บังคับการกองปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเทคโนโลยี กองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ได้ให้ข้อมูลว่า ในภาพรวมของความเข้าใจในพระราชบัญญัติฯ ทั้งด้านของผู้ต้องหา และผู้เสียหาย แม้กระทั่ง พนักงานสอบสวน หรือผู้เกี่ยวข้องกับการยุติธรรมทั้งหมด ก็ยังมีความเข้าใจที่น้อยอยู่ยังไม่กระจ่าง และเป็นไปในทิศทางเดียวกัน

สำหรับกองปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเทคโนโลยี(ปอท.) ก่อตั้งเมื่อวันที่ 7 กันยายน 2552 ตามพระราชกฤษฎีกาการแบ่งส่วนราชการ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. 2552 โดยผู้บังคับบัญชาระดับสูงเห็นว่า การดำเนินการในเรื่องดังกล่าวเป็นภารกิจของตำรวจท้องที่ และกองปราบปรามอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ ส่งผลให้เรื่องของพยานหลักฐานในคดี หรือความเข้าใจ ในบริบททางคอมพิวเตอร์นั้น ต้องอาศัยการสอบถามจากผู้เชี่ยวชาญ หรือคำให้การของผู้ต้องหา หรือจากการ อธิบายของผู้เสียหาย มาเป็นข้อมูลประกอบการสอบสวน ซึ่งเป็นเรื่องที่เข้าใจยาก จึงมีความประสงค์ ที่จะให้มีหน่วยงานที่มีความรู้ความเข้าใจเป็นผู้มีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงขึ้นในสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ซึ่ง ปอท. มีโครงสร้างที่แตกต่างจากหน่วยงานอื่นๆ ภายใต้สังกัดสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เนื่องจากมีพนักงาน สืบสวน พนักงานสอบสวน และกลุ่มงานด้านเทคนิครวมอยู่ด้วยกัน (One Stop Service)

สำหรับ พระราชบัญญัติฯ มีผลบังคับใช้เมื่อปี 2551 โดยมีบทเฉพาะกาล ที่ให้ผู้ประกอบการ หรือผู้ให้บริการมีหน้าที่ในการเก็บข้อมูลการจราจรทางคอมพิวเตอร์เพื่อให้นักสืบสวน นักสอบสวน หรือ พนักงานเจ้าหน้าที่ ขอข้อมูลมาพิจารณาเพื่อทำการสืบสวนสอบสวนนั้น จึงส่งผลให้การดำเนินการบังคับใช้ กฎหมายดังกล่าวเกิดขึ้นอย่างเป็นรูปธรรมประมาณเดือนสิงหาคม 2552 เป็นต้นมา (Full Package Control)

แม้ว่า ปอท. จะมีอำนาจในการดำเนินการตามพระราชบัญญัติฯ แต่ก็มิได้ไปจำกัดอำนาจของเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่จะรับแจ้งความหรือดำเนินการสืบสวนสอบสวนแต่อย่างใด ฉะนั้น สถิติคดีอาญาทั้งหมดในภาพรวมของทั้งประเทศอาจจะต้องสอบถามกับศูนย์ข้อมูลกลาง สำนักงานตำรวจแห่งชาติโดยตรง แต่หากเป็นสถิติของ ปอท. นั้น นับจากวันที่ 7 กันยายน 2552 เป็นต้นมาจนถึงปัจจุบัน มีสถิติการรับแจ้งความทั้งสิ้น 93 คดี เป็นคดีที่ประชาชนเข้าใจว่าเกี่ยวกับพระราชบัญญัติฯ แล้วเข้ามาแจ้งความกับ ปอท. คือเรื่องของการหมิ่นประมาทออนไลน์ (เป็นกฎหมายอาญาทั่วไปไม่ได้บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติฯ) ปอท. จึงจำหน่ายคดีไปยังตำรวจท้องที่ประมาณ 46 คดี โดย ปอท. รับทำคดีเอง 47 คดี แบ่งเป็น

1. การทำลาย แก้ไข เปลี่ยนแปลง ข้อมูลคอมพิวเตอร์ 3 คดี
2. การเข้าถึงระบบโดยมิชอบ (Hacker) 6 คดี
3. การระงับ ชะลอ ชัดขวาง ทำให้ระบบคอมพิวเตอร์ทำงานได้ไม่เต็มประสิทธิภาพ 1 คดี
4. การนำเข้าสู่ข้อมูลคอมพิวเตอร์ซึ่งมีลักษณะอันเป็นเท็จ 18 คดี
5. การดักจับไว้ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ 1 คดี
6. การนำเข้าสู่ข้อมูลอันลามกอนาจารเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ 2 คดี
7. การเผยแพร่ชุดคำสั่งที่ไม่พึงประสงค์ (เครื่องมือในการเจาะระบบ, Spam mail) 10 คดี
8. การนำเข้าสู่ข้อมูลที่กระทบกระเทือนต่อความมั่นคง พาดพิงสถาบัน 2 คดี
9. อื่นๆ ที่ไม่ได้จัดหมวดหมู่อยู่ตามพระราชบัญญัติฯ 3 คดี

สำหรับอัตรากำลังของ ปอท. นั้นมีทั้งสิ้น 200 อัตรา แต่ปัจจุบันมีผู้ปฏิบัติงานจริงเพียง 80 อัตรา ประกอบด้วยชั้นประทวน 40 นาย ชั้นสัญญาบัตร 40 นาย และในจำนวนสัญญาบัตรที่สามารถปฏิบัติงานได้อย่างเต็มที่มีเพียง 1 คน (ร้อยตำรวจโทหญิง) ฉะนั้น จึงถือเป็นวิกฤตทางด้านอัตรากำลังพล ทั้งนี้ ปอท. (ศูนย์ราชการแจ้งวัฒนะ) ไม่มีห้องควบคุมเอง เมื่อจับผู้ต้องหาได้จึงจำเป็นต้องนำไปฝากขังที่ สน. ทูตสองห้อง ซึ่งเมื่อเทียบอัตรากำลังพล ระหว่างสองหน่วยงานแล้ว สน.ทูตสองห้องมีอัตรากำลังพล 300 นาย แต่ ปอท. มีเพียง 80 นาย เพื่อรับมือคดีทั่วประเทศ แต่อย่างไรก็ตาม ด้วยทรัพยากรบุคคลที่จำกัด ปอท. สามารถติดตามจับกุมใน 47 คดี สามารถติดตามจับกุมผู้ต้องหาได้ถึง 23 คน นอกจากนี้ ในด้านงบประมาณก็ไม่ได้มีการตั้งไว้เป็นการเฉพาะ โดยงบประมาณที่ ปอท. ใช้นั้น ได้รับการจัดสรร(งบเหลือจ่าย งบทรงชีพ งบดำเนินงานทั่วไป) จากสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ซึ่งในความเห็นส่วนตัว ถือว่า ปอท. ดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพพอสมควร

ปัญหาในภาพรวมคือ ความเข้าใจในเรื่องของตัวกฎหมาย อาทิ ฐานความผิด เป็นต้น ซึ่งเมื่ออ่านความตามพระราชบัญญัติฯ แล้วไม่สามารถจะอธิบายบริบทคอมพิวเตอร์ให้ผู้ไม่มีความรู้ในเรื่องเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ให้เกิดความเข้าใจได้ ถือเป็นปัญหาของผู้บังคับใช้กฎหมาย ซึ่งปัจจุบัน สังกมไทยอยู่ท่ามกลางสภาพแวดล้อมทางเทคโนโลยี แม้แต่คดีทั่วไปก็ยังมีร่องรอยหลักฐานทางเทคโนโลยีเกิดขึ้น ซึ่งผู้มีหน้าที่สืบสวนสอบสวนที่มีความเข้าใจด้านเทคโนโลยีก็ยังสามารถเข้าใจร่องรอยที่ปรากฏทางอิเล็กทรอนิกส์ หรือหลักฐานทางคอมพิวเตอร์ได้ สามารถนำมาใช้ประโยชน์ในการพิสูจน์ความผิดความถูกของผู้ต้องหาได้ แต่ข้อเสียคือ ความไม่รู้ ความไม่เข้าใจ ซึ่งปัญหาใหญ่ คือ ความไม่รู้ไม่เข้าใจที่แท้จริง

ต่อคำถามที่ว่า พระราชบัญญัติฯ ที่เกิดขึ้นนั้นดีหรือไม่ ในความเห็นส่วนตัว จากประสบการณ์ในการทำงานด้านสืบสวน ติดตามร่องรอยคนร้าย และการใช้อำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ ตามพระราชบัญญัติฯ เห็นว่า ในภาพรวมถือว่า พระราชบัญญัติฯ ดังกล่าว มีประสิทธิภาพพอสมควร อาจจะมีบางประเด็น เช่น ตามมาตรา 26 ที่บังคับให้ผู้ให้บริการเก็บข้อมูลจราจรคอมพิวเตอร์ (Log File) ไว้ไม่ต่ำกว่า 90 วัน เพื่อให้เป็นหลักฐานในการสืบสวนสอบสวนหาตัวผู้กระทำความผิด หากผู้ให้บริการฝ่าฝืนไม่กระทำตามมีโทษปรับไม่เกิน 500,000 บาทนั้น ช่องว่างของกฎหมายคือ ถ้าผู้กระทำความผิดคือผู้ให้บริการเอง ก็อาจจะดำเนินการเจาะระบบหรือโจมตีระบบของผู้อื่นได้ ซึ่งผู้กระทำความผิดดังกล่าวอาจยอมทำลายข้อมูล (Log File) ดังกล่าว และเสียค่าปรับ 500,000 บาทนี้ก็ได้ เพื่อไม่ให้มีร่องรอยหลักฐานให้สามารถพิสูจน์ได้ว่าตนเป็นผู้กระทำความผิดซึ่งมีโทษที่หนักกว่า

เจตนารมณ์ในการตั้ง ปอท. คือ เป็นหน่วยปราบปรามอาชญากรรมคอมพิวเตอร์ ประกอบด้วย

1. อาชญากรรมที่กระทำต่อคอมพิวเตอร์ หรือระบบคอมพิวเตอร์เป็นเป้าหมาย เช่น คอมพิวเตอร์ ถูกโจมตี ถูกเจาะระบบ หรือถูกทำลายข้อมูล
2. อาชญากรรมที่คนร้ายใช้คอมพิวเตอร์เป็นเครื่องมือ เช่น การลักขโมย การฉ้อโกง การปล้น โดยมีคอมพิวเตอร์เป็นเครื่องมือในการดำเนินการกระทำความผิด ถือเป็นอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์เช่นกัน
3. การนำเข้าสู่ข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่เป็นสิ่งที่เลวร้ายเข้าไปในระบบคอมพิวเตอร์ เช่น ข้อมูลที่เป็นเท็จ ข้อมูลที่กระทบกระเทือนต่อความมั่นคง สร้างความตื่นตระหนก ลามกอนาจาร หรือการตัดต่อ เป็นต้น

โดยเหตุผลที่แบ่งออกเป็น 3 ลักษณะเช่นที่กล่าวข้างต้นนั้น เนื่องจากมีความประสงค์จะสร้างความชำนาญในงานแต่ละด้านให้กับบุคลากรของ ปอท. โดยสามารถตีความและทำความเข้าใจ

ข้อเสนอแนะเพื่อแก้ไขพระราชบัญญัติฯ

1. การกำหนดผู้ให้บริการมีหน้าที่ต้องจัดเก็บข้อมูลจราจรคอมพิวเตอร์ (Log File) ไม่น้อยกว่า 90 วัน โดยมีอัตราโทษมีการปรับสถานเดียวไม่เกิน 500,000 บาท โดยไม่มีโทษจำคุก ควรมีการทบทวน เนื่องจาก หากเกิดกรณีผู้กระทำความผิด คือ ผู้มีหน้าที่ในการจัดเก็บข้อมูลฯ เอง ก็จะยอมเสียค่าปรับโดยการลบข้อมูลฯ ทิ้ง เพื่อไม่ให้สามารถตรวจสอบได้ เป็นต้น

2. การกำหนดว่าหากพนักงานเจ้าหน้าที่พิจารณาเห็นว่า ข้อมูลอันเลวร้ายต่างๆ มีผลกระทบต่อความมั่นคง ผิดศีลธรรม และอื่นๆ จะต้องอิงฐานความผิดจากพระราชบัญญัติฯ เท่านั้น จึงจะร้องขอให้ศาลมีคำสั่งปิดกั้นได้ (ปิดกั้นเฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับฐานความผิดตามพระราชบัญญัติฯ) แต่หากเป็นเรื่องความผิดอย่างอื่น เช่น การพนันออนไลน์ ฯลฯ ควรมีการทบทวนให้เพิ่มฐานความผิดอื่นๆ ด้วย

ในการนี้ นายปรีชา ไพโรภัททรกุล อนุกรรมการ ได้สรุปประเด็นข้อเสนอมติของผู้ชี้แจงว่า “การกระทำความผิดตามมาตรา 17 หมวด 1 แห่งพระราชบัญญัตินี้ หากผู้กระทำความผิดเป็นผู้ให้บริการ ผู้ดูแลระบบ เคยเป็นผู้ดูแลระบบ หรือเกี่ยวข้องกับการดูแลระบบ หรือผู้ที่ส่งข้อมูลอันเนื่องมาจากการดำเนินการเกี่ยวกับระบบคอมพิวเตอร์ ต้องระวางโทษที่หนักกว่าบัญญัติในมาตรานั้น 1 ใน 3 “

ประเด็นซักถามของคณะอนุกรรมการ

1. สำนักกำกับการใช้เทคโนโลยี กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ได้ยุบรวมมาอยู่ใน ปอท. ด้วยหรือไม่

- สำนักกำกับการใช้เทคโนโลยี ยังคงมีอยู่ ไม่ได้ยุบรวมกับ ปอท.

2. การดำเนินงานของสำนักกำกับการใช้เทคโนโลยีมีความแตกต่างจาก ปอท. อย่างไร

- สำนักกำกับการใช้เทคโนโลยี ณ ปัจจุบัน เป็นเพียงหน่วยงานเฉพาะกิจ ยังไม่มีกฎหมายรองรับอย่างเป็นทางการ แต่จะมีความซ้ำซ้อนกับ ปอท. ในกรณีที่เจ้าหน้าที่ของสำนักกำกับฯ ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติฯ

3. หากมีผู้เสียหายตามพระราชบัญญัติฯ เกิดขึ้น จะต้องแจ้งความดำเนินคดีต่อ ปอท. เพียงแห่งเดียวหรือไม่

- ผู้เสียหายสามารถแจ้งความดำเนินคดีได้ทั้ง ปอท. และสถานีตำรวจท้องที่ ซึ่งสถานีตำรวจท้องที่ที่สามารถดำเนินการสอบสวนได้หากมีความรู้ หรืออาจส่งต่อมาให้ ปอท. ได้

4. กรณีหมิ่นประมาทเข้าข่ายความผิดที่สามารถแจ้งความดำเนินคดีกับ ปอท. ได้หรือไม่

- การหมิ่นประมาทในลักษณะการด่าทอนั้น หากพิจารณาตามพระราชบัญญัติฯ ถือว่าไม่เข้าข่าย เนื่องจากไม่มีการบัญญัติเรื่องหมิ่นประมาทไว้ แต่หากเป็นกรณีการติดต่อข้อมูลคอมพิวเตอร์ เช่น ดัดแปลงภาพทำให้เกิดความเสียหาย ถือว่ามีความผิดตามพระราชบัญญัติฯ ซึ่งเป็นความผิดอันยอมความได้

5. จากข้อมูลเบื้องต้นที่ ปอท. ดำเนินคดีทั้งสิ้น 47 คดี มีคดีที่ส่งฟ้องไปแล้วจำนวนกี่คดี และเป็นคดีใดบ้าง

- ส่วนใหญ่จะเป็นคดีที่เกี่ยวข้องกับการหมิ่นสถาบัน และคดีที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้า

ข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่กระทบกระเทือนต่อความมั่นคงและสร้างความตื่นตระหนก เนื่องจากมีเงื่อนไขในการบังคับ ซึ่งจะส่งรายละเอียดเพิ่มเติมให้คณะอนุกรรมการในโอกาสต่อไป

ในการนี้ นายอนันต์ วรดิพิงศ์ ประธานคณะกรรมการ ได้ให้ข้อเสนอแนะว่า ถึงแม้จะไม่มี พระราชบัญญัติฯ แต่ถ้าเป็นการหมิ่นประมาทก็จับข้อหาหมิ่นประมาท ถ้ามีการล่อลวงก็จับในข้อหา ล่อลวง โดยการนำข้อมูลที่ได้จากคอมพิวเตอร์มาเป็นหลักฐาน ดังนั้น จึงจำเป็นต้องแยกหน้าที่กันให้ชัดเจน ในแต่ละหน่วยงาน เพื่อไม่ให้เกิดความซ้ำซ้อนในการดำเนินคดีต่อผู้ต้องหา

6. กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศมีส่วนร่วมในการปฏิบัติงานของ ปอท. อย่างไร

- กระทรวงฯ มีอำนาจหน้าที่ในการแต่งตั้งเจ้าพนักงานตามพระราชบัญญัติฯ เพื่อดำเนินการ สืบสวนสอบสวน

ความเห็นของคณะกรรมการ

1. พระราชบัญญัติฯ กำหนดให้มีการจัดเก็บข้อมูลจราจรคอมพิวเตอร์ (Log File)

ดังนั้น กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร จึงมีหน้าที่ในการติดตามการจัดเก็บข้อมูลดังกล่าว

2. พระราชบัญญัติฯ เป็นการนิยามฐานความผิดใหม่อันเกี่ยวข้องกับคอมพิวเตอร์ เช่น

การเจาะระบบ การดักจับข้อมูล การนำเข้าข้อมูลอันเป็นเท็จ

3. พระราชบัญญัติฯ ด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550

เป็นเสมือนหนึ่งเครื่องมือในการติดตามการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ เพื่อให้ศาลสามารถรับฟังได้

3.2 พิจารณาความคืบหน้าการจัดทำรายงานของคณะกรรมการ ด้าน e-Commerce e-Government e-Industry และ e-Logistics สรุปได้ดังนี้

ประธานคณะกรรมการได้ขอให้คณะกรรมการและที่ปรึกษาทุกท่านช่วยกันพิจารณา รายงานการพิจารณาศึกษา เรื่อง “การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อการพัฒนาด้านอุตสาหกรรม : e-Industry” ซึ่งฝ่ายเลขานุการคณะกรรมการได้ดำเนินการเรียบเรียงขึ้นตามที่ได้รับมอบหมายจากที่ประชุมคณะ กรรมการ (รายละเอียดปรากฏตามรายงานฯ ที่เสนอต่อที่ประชุมแล้ว)

สำหรับรายงานในส่วนของ e-Logistics e-Commerce และ e-Government อยู่ระหว่าง ดำเนินการจัดทำของคณะทำงาน

ระเบียบวาระที่ 4 เรื่องอื่นๆ

4.1 นายอาภรณ์ ศรีพิพัฒน์ กรรมการผู้จัดการ บริษัท FXA จำกัด และนายวิวัฒน์

วงศ์วรวิทย์ กรรมการผู้จัดการ บริษัท ดิจิคิวท์ จำกัด ร่วมกันให้ข้อมูลความคืบหน้าเกี่ยวกับการให้ความ

ช่วยเหลือจากการดำเนินโครงการของรัฐบาลที่ให้ภาคเอกชนร่วมลงทุนในวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม

กรณีปัญหาที่ภาครัฐไม่รับผิดชอบการขาดทุน โดยการฟ้องบังคับชำระจากภาคเอกชน(รายละเอียดปรากฏตาม เอกสารที่เสนอต่อที่ประชุมแล้ว) สรุปได้ดังนี้

1. การที่รัฐบาลยึดอายุการซื้อหุ้นคืนเป็นระยะเวลา 3 ½ ปี นั้น ยังไม่มีการปฏิบัติจริง แต่ได้มอบหมายให้ บลจ.ววรรณ ในฐานะผู้จัดการกองทุน ดำเนินการเจรจากับผู้ประกอบการ ซึ่ง บลจ.ววรรณ ได้นำเรื่องดังกล่าวเข้าสู่กระบวนการของอนุญาโตตุลาการ เพื่อดำเนินการเจรจาขอซื้อหุ้นคืน

2. ยังไม่ได้รับการยืนยันจากกระทรวงการคลังและกระทรวงอุตสาหกรรม เกี่ยวกับราคาที่จะซื้อหุ้นคืนในราคา Book Value ซึ่งกระทรวงการคลังให้เหตุผลว่าจะต้องพิจารณาเป็นรายกรณี

ผลปรากฏว่า ในกระบวนการอนุญาโตตุลาการ (ผ่านมาเกือบ 6 เดือน) บลจ.ววรรณ ยังคงคิดค่าผลตอบแทนเช่นเดียวกับอัตราดอกเบี้ยที่ 15% ต่อปี คือ ไม่เพียงแต่จะขอเงินที่ร่วมทุนคืนเพียงอย่างเดียว แต่กลับขอผลตอบแทนอีก 15% เพราะฉะนั้น จึงยังไม่มี การช่วยเหลือผู้ประกอบการ SMEs แต่อย่างใด ทั้งนี้ กรณีที่อนุญาโตตุลาการตัดสินเรียบร้อยแล้วก็ยังมี การขอผลตอบแทนเป็นเปอร์เซ็นต์จากผู้ประกอบการเช่นกัน ซึ่งผู้ประกอบการต่างๆ ได้พิจารณาร่วมกันและเห็นว่าการดำเนินการในลักษณะดังกล่าวเป็นการผิดวัตถุประสงค์ของการร่วมทุน คือ การร่วมทุนควรจะเป็นในลักษณะที่บริษัทดำเนินการได้กำไรผู้ร่วมทุนก็ควรจะได้รับผลกำไรนั้นด้วยเช่นกัน แต่หากผลประโยชน์ไม่ดีก็ควรจะได้รับในผลประโยชน์นั้นๆ ด้วย

ทั้งนี้ กลุ่มผู้ประกอบการขอเพียงให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องคำนึงถึงการดำเนินการให้เป็นไปตามหลักการของการร่วมลงทุน โดยพิจารณาตามมูลค่าบัญชี (Book Value) นั่นคือ มูลค่าของบริษัท ณ ขณะนั้น ซึ่งการที่กลุ่มผู้ประกอบการเข้าขอความช่วยเหลือจากคณะอนุกรรมการนั้น เนื่องจากพิจารณาเห็นว่ากระบวนการต่างๆ ยังไม่เป็นที่ยุติ (หากยุติแล้วผู้ประกอบการคงไม่สามารถเรียกร้องความเป็นธรรมใดๆ ได้อีก) สำหรับการขอยืดเวลานั้น ภาครัฐได้แจ้งว่าเป็นการยืดเวลาในการซื้อหุ้นคืน ไม่ใช่การยืดเวลากองทุน (ซื้อหุ้นคืนภายในเวลา 3 ½ ปี นับจากเดือนกรกฎาคม 2553 / กองทุนหมดอายุเดือนกรกฎาคม 2553)

โดยปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้น มีสาเหตุจาก

1. ความไม่เข้าใจจุดมุ่งหมายการลงทุน

1.1 กองทุนฯ และคณะกรรมการไม่เข้าใจจุดมุ่งหมายของรัฐบาล กรรมการหลายท่านไม่เข้าใจว่าเงินลงทุนเป็นเงินที่สูญเสียได้

1.2 เน้นการวัดผลเป็นผลตอบแทนในรูปกำไรของการซื้อคืนหรือขายหุ้นเพียงอย่างเดียว ไม่ได้ดูประโยชน์ที่เกิดขึ้นกับประเทศในรูปแบบอื่น

1.3 หลายๆ บริษัทสร้างความเข้มแข็งให้ประเทศอย่างยั่งยืน แต่ไม่ได้รับการเข้าใจและการสนับสนุน

2. การตีความผิดวัตถุประสงค์

2.1 การยืดเวลาออกไป 3 ½ ปี ไม่ได้ถูกนำมาใช้ช่วยบริษัท การเร่งรัดนี้ยังคงเป็นเช่นเดิม กระบวนการฟ้องร้องยังคงอยู่ และพยายามจะให้จบอย่างรวดเร็ว นอกจากนี้ ยังนำเวลาที่ขยายออกไปนี้มาตีความเข้าข้างกองทุนเพื่อยืดเวลาการใช้หนี้เท่านั้น

2.2 กลุ่มบริษัทมีความเข้าใจดีว่า รัฐบาลไม่ได้ตั้งใจเรียกเงินคืนอย่างแน่นอน ดังนั้น การฟ้องคืนจะมีประโยชน์แค่ชื่อเสียงของกองทุนในรูปของตัวเงินกำไรเท่านั้น

ประธานคณะกรรมการจัดการแจ้งให้ทราบว่า คณะกรรมการจะได้มีการดำเนินการหารือกับกระทรวงการคลัง และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อหาข้อยุติร่วมกันอีกครั้งหนึ่ง

4.2 ประธานคณะกรรมการมีคำสั่งแต่งตั้ง นายจิระ อรุณทัตยจิตร เป็นที่ปรึกษา คณะกรรมการ

4.3 ได้กำหนดให้มีการจัดสัมมนารับฟังความคิดเห็นร่างพระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่และกำกับการประกอบกิจการวิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์และกิจการโทรคมนาคม พ.ศ. จะเป็นการดำเนินการจัดร่วมกันระหว่างคณะกรรมการการสื่อสารและโทรคมนาคม สภาผู้แทนราษฎร และ คณะกรรมการการวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี การสื่อสารและโทรคมนาคม วุฒิสภา ส่วนกำหนดวัน เวลา และสถานที่ จะได้มีการกำหนดให้ชัดเจนต่อไป

เลิกประชุมเวลา 15.20 นาฬิกา

นางสาววีณา อยู่นาน วิทยากร 5

กลุ่มงานคณะกรรมการการวิทยาศาสตร์ฯ

ผู้จัดบันทึกการประชุม